

som var Venstres Ordfører her i Dag: „Vi maa imidlertid erkende, at da Fuldmyndighedsalderen i Sønderjylland er 21 Aar, er der som i Bemærkningerne til Lovforslaget anført god Anledning til at tage Sagen under Overvejelse, og vi er derfor fra vor Side rede til en velvillig Behandling.“ Nu kan det ærede Medlem naturligvis fastholde, at han af Hensyn til Sønderjyderne ogsaa har underkastet dette Lovforslag en velvillig Behandling, men at Resultatet af denne Velvillie dog er blevet det negative, at man ikke vil gaa saa vidt af Hensyn til Sønderjyderne, at man vil gaa med til Lovforslaget. Men længere nede paa samme Spalte, 2388 — Udtalelsen fremsattes den 13. December 1919 —, siger det ærede Medlem fra Nørresundby: „For mit eget Vedkommende vil jeg ikke skjule, at jeg kan stemme for Lovforslaget, som det foreligger, og der er vel ogsaa en Del af mine Partifæller, som vil være rede dertil.“ Efter denne positive og udtrykkelige Erklæring ved første Behandling om, at det ærede Medlem for sit personlige Vedkommende var rede til at stemme for Lovforslaget, som det foreligger, altsaa uden nogen Ændring, er det noget forbavsende, at det ærede Medlem nu staar som sit Partis Ordfører og taler imod det samme Lovforslag, som han den 13. December sidstleden udtrykkelig erklærede at kunne stemme for.

Det vil ogsaa af Hensyn til Sønderjyderne være i høj Grad uheldigt, om vi her opretholder en Fuldmyndighedsalder paa 25 Aar som den almindelige Fuldmyndighedsalder, uagtet Fuldmyndighedsalderen i de i Danmark indlemmede slesvigske Landsdele vedbliver at være 21 Aar. Thi i Slesvig kommer jo den nugældende Ret til at bestaa, indtil vi har indført en ny Ret dernede, og hvis vi ikke vedtager en Lov, som forandrer Fuldmyndighedsalderen i de slesvigske Distrikter, vil Følgen deraf være, at Borgerne i de indlemmede slesvigske Distrikter vil vedblive at være fuldmyndige fra 21 Aars Alderen. Nu er der imidlertid i den internationale Privatret stor Tvivl om, hvorvidt Fuldmyndighedsalderen, den dermed følgende Handleevne og det dermed forbundne Ansvar og Gyldighed af Retshandler, indgaaede af en Person, bestemmes efter Hjemstedets eller efter Kontraktstedets Love. Nogle siger, at det er Hjemstedets Love, der her er gældende, for naar en Person er fuldmyndig og har Handleevne paa sit Hjemsted, og han rejser til et andet Land og der indgaar Kontrakt, skal

man ikke beskytte ham stærkere, end hans Hjemland gør. Andre siger, at naar en Person ikke er myndig paa det Sted, hvor han indgaar en Kontrakt, kan det ikke hjælpe noget, at han er myndig et andet Sted. Derom er der stor Tvivl i den internationale Privatret, og det kan afstedkomme Vanskeligheder. Men Vanskelighederne bliver naturligvis meget, meget større, naar der er Dele indenfor den samme Stat, som foreskriver forskellig Fuldmyndighedsalder. Naar nu en Person, der bor i Haderslev, er fuldmyndig, naar han er 21 Aar, kan saa en Retshandel, som han foretager oppe i Aarhus, forpligte ham? Omvendt, naar en Person fra Aarhus, som er 24 Aar, rejser ned til Haderslev, hvor Personer paa 21 Aar er fuldmyndige, og der indgaar en Retshandel, er saa denne Retshandel ugyldig for Aarhusianerens Vedkommende? Er den det i alle Tilfælde, eller kun i Tilfælde, hvor den, der har handlet med den 24-aarige Aarhusianer i Haderslev, enten har lagt Uforsigtighed for Dagen eller ikke været i god Tro? Alle disse Spørgsmaal rejser sig og vil afstedkomme en virkelig utaalelig Usikkerhed i Samhandelen mellem Borgere i de slesvigske, i Danmark indlemmede Distrikter og Borgere i det øvrige Kongerige. Det er en Retstilstand, som vi umuligt kan opretholde i Længden, og da vi dog ikke kan gaa til at forhøje Fuldmyndighedsalderen for Slesvigerne til 25 Aar, er der saamænd ingen anden Udvej, end at vi maa nedsætte Fuldmyndighedsalderen her i Landet til 21 Aar.

At sætte det i Forbindelse med Valgrets alderen er der ingen Rimelighed i. Det er jo alle her i Rigsdagen bekendt, at der i Fællesudvalget har været fremsat Forligs- eller Mæglingforslag — det er jo det, Fællesudvalg er til —, ifølge hvilke man muligvis kunde gaa med til en anden Valgrets alder til Folketinget end den 21-aarige, saa den Forbindelse eksisterer slet ikke paa den Maade, som man her vil hævde det. Der er derfor ingen politisk Grund for de Herrer til at opretholde deres Modstand. Det vil vel sagtens have vist sig endnu tydeligere, naar Lovforslaget kommer over til det høje Landsting, og idet jeg haaber, at det skal blive fremmet uforandret her i Folketinget, haaber jeg ogsaa, at naar vi kommer over til Landstinget med dette Lovforslag, skal Betænelighederne af politisk Art være fjernede, og man skal komme til den Erkendelse, at det af Hensyn til en fornuftig Ordning af Forholdet til de Slesvigerne,